

[Ninn-Hansen.]

har givet os en anvisning, der vel nærmest må føre til, at man må anse det for naturligt at have en sådan lov.

Også af den grund er jeg i allerhøjeste grad tilfreds med, at ministeren på regeringens vegne tilslutter sig det, der var hensigten og meningen med vort forslag, nemlig at vi nu skal have gennemført en ministeransvarlighedslov.

Jeg mener altså, at dette var ministerens konklusion, og jeg lægger i den forbindelse også vægt på, hvad der er sagt fra anden side, idet jeg navnlig lægger vægt på udtalelser, der er fremsat af den højtærede statsminister og af tingets højtærede formand. Jeg anmoder om tilladelse til et par citater fra en artikel i Berlingske Tidende den 16. december. Ifølge denne artikel, skrevet af redaktør Tage Mortensen, har statsministeren udtalt følgende:

„Jeg mener uanset kommissionsflertallets betænkning, at dette er en sag, folketinget må drøfte nærmere. Jeg har intet imod en ministeransvarlighedslov.“

Og tingets højtærede formand — hvis udtalelser tinget må lægge særlig vægt på i denne sag, der jo for en stor del drejer sig om at sikre folketingets stilling — siger således:

„Det vil i enhver henseende være rigtigt, at vi får en ministeransvarlighedslov, både for at fastslå og for at afgrænse ministrenes ansvar. Om loven netop skal udformes, som det er foreslået, er en anden ting, men det kan vi jo drøfte i tinget.“

Jeg synes, at denne udtalelse af den højtærede formand for tinget er aldeles afgørende. Vi er nemlig her ved kernen i denne sag. Vi har et forslag, hvori der — det er da klart — kan ske ændringer; men nu må det være meningen, at vi skal have en lovgivning, der fastlægger ministrenes ansvar. I tingets højtærede formands udtalelser må også ligge, at den måde, hvorpå man i dag har mulighed for at fastlægge ministrenes ansvar — de straffelovsbestemmelser, der findes derom — er utilfredsstillende.

I anledning af den højtærede ministers indvendinger — som jeg selvfølgelig skal komme noget ind på — der bl. a. gik ud på, at det på det ene og det andet område er vanskeligt at se, hvorvidt den og den lov-

bestemmelse nu dækker tilstrækkeligt, vil jeg gerne over for tingets medlemmer læse op, hvad der står i den nuværende straffelovs §§ 156 og 157. Jeg vil så bede tingets ærede medlemmer om at se på disse to bestemmelser i forhold til det forslag, der er forelagt dem, og bedømme, om de straffelovsbestemmelser, der i dag er grundlaget for at drage en minister til ansvar for rigsretten, bedre end det, vi nu har forelagt, siger, hvad det er for et ansvar, der er tale om, og hvilke bestemmelser vi skal gå frem efter.

Der står i straffelovens § 156:

„Når nogen, som virker i offentlig tjeneste eller hverv, nægter eller undlader at opfylde pligt, som tjenesten eller hvervet medfører, eller at efterkomme lovlige tjenstlig befaling, straffes han med bøde eller hæfte. Uden for foranstående bestemmelse falder hverv, hvis udførelse hviler på offentlig valg.“

Og i § 157 hedder det:

„Samme straf finder anvendelse, når nogen, som virker i offentlig tjeneste eller hverv, gør sig skyldig i grov eller oftere gentagen forsømmelse eller skødesløshed i tjenestens eller hvervets udførelse eller i overholdelsen af de pligter, som tjenesten eller hvervet medfører. Bestemmelsen i § 156, 2det punktum, finder tilsvarende anvendelse.“

Det er altså de paragraffer, man har at se på, når man skal bedømme, om ministeren har gjort sig skyldig i noget, der kan bevirke, at man bør inddrage ham i en rigsretssag. Jeg er da ikke i tvivl om, at såvel det forslag, man vedtog i rigsdagen i 1939, som — så meget desto mere, synes jeg — det forslag, vi fra oppositionens side har fremsat til forhandling, bedre dækker, mere klart giver udtryk for, på hvilke områder en minister har et ansvar, og i hvilke tilfælde han gør sig skyldig i noget, der er angribeligt, således at han, altså ministeren, kan tiltales for rigsretten.

Ja, så skal jeg ind på nogle af den højtærede ministers bemærkninger om selve lovforslaget. Jeg kan ikke love det høje ting, at mit indlæg bliver lige så indgående som den højtærede ministers. Jeg gør opmærksom på, at det jo nu engang er hensigten, at førstebehandlinger her i det høje ting navnlig skal dreje sig om de principielle